

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΓΚΛΑΝΤΥΣ ΤΖΩΝ-ΛΟΕ

Ο ΚΑΦΕΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ...

ΑΘΕΙΑ, πόσα χρόνια είχαμε να ξαναδο-
τούμε δλοι μαζί!... "Ως τις παραμονές του
πολέμου, μαζεψιάσατε δυο τουλάχιστον φο-
ρές τη βδομάδα, στο Μπέλτοπ, την ξεο-
χική βίλλα του Μείζ και περνούσαμε μερι-
κές ώρες ευχάριστες, που τις φαιδρουνε πε-
ρισσότερο ή παρουσία της Φιλίντας, της ώ-
ραίας γυναίκας του οικοδεσπότη. Μιά μέ-
ρα όμως, ξέσπασε ή θύελλα του Παγκοσμίου
Πολέμου και ή παρέα μας διαλύθηκε. Σκορπιστήκαμε δλοι δεξιά και αριστερά, στο
άπειραγο μέτωπο των πολεμικών επιχειρή-
σεων. Στην αρχή, φροντίσαμε να μαθαίνω δ άλλος
κι' είχαμε τακτικά αλληλογραφία μεταξύ μας. Με άπεριγραπτή λύ-
πη μάλιστα πληροφορηθήκαμε τρείς μήνες ύστερ' από την έκρηξη του
πολέμου τδ θάνατο ενός από μάζ, του Ντάρακ...

Σιγά-σιγά όμως, λησμονήσαμε δ ένας τόν άλλον, μέσα στη φρίκη
και την άγωνία της άθροωποσαφής. Πιάσαμε καινούργιες φίλιες
και κόψαμε κάθε δεσμό με τδ παρελθόν. Κι' έτσι, όταν τελειώσε δ
πανευρωπαϊκός πόλεμος, είμαστε σχεδόν ξένοι δ ένας γιά τόν άλλον.
Τδ μόνο που ξέραμε ήταν ότι κατορθώσαμε να γυθούμε δλοι ζωντα-
νοι από τδ φοριχτό μακελειό, εκτός βέβαια από τδ δυστυχισμένο τδ
Ντάρακ.

Φαντάζεστε λοιπόν την κατάληξη
μου όταν ένα πρωί έλαβα από τδ
Μείζ ένα γράμμα με τδ άποιο με προ-
σκάλωσε να βρεθώ στο σπίτι του, σε
ώρισημένη μέρα και ώρα. Μου έγρα-
φε πώς ήταν άπόλυτη άνάγκη να με
δύ. Συγχρόνως, με πληροφορούσε ότι
την ίδια πρόσκληση είχε στείλει και
στους τρείς άλλους φίλους μας, που
άποτελούσαμε πριν από τόν πόλεμο
ιά άχωριστη παρέα. Πήγα στο ραν-
τεβού. Ξαναμίξαμε, επί τέλους, ύ-
στερ' από τόσα χρόνια, δ Κλέλανδ,
δ Μείζ, δ Ρέμινγκτων, δ Γουβιν κι' έ-
γώ—άλλαξιμένοι βέβαια από την τρο-
μερή δοκιμασία που περάσαμε, τσα-
κισμένοι από τή ζωή στα χαρακώμα-
τα... Προσέξαμε όμως ότι δ οικοδε-
σπότης, δ Μείζ, ήταν πδ καταβεβλη-
μένος άτ' άλλους μας και ότι έλειπε
από τδ σπίτι ή Φιλίντα, ή γυναίκα
του...

—Τι γίνεται ή Φιλίντα; τόν ρω-
τήσαμε.

—Θά σάς πω άργότερα, μάζ άπο-
κρίθηκε με βαρεία φωνή δ Μείζ. "Ας
κάθισουμε τώρα να φάμε...

Προσπαθούσαμε να εθιμώσουμε με
την άνατόνηση των περασμένων.
"Αλλά, ένα βάρος πίες έβλαω μας
την καρδιά. "Η μελαγχολία του οικο-
δεσπότη, ή άνεξήγητη άπουσία της
Φιλίντας, ή βαρεία άτμοσφαιρα που
δουλεύε στο σπίτι εκείνο, δλα μάζ
πείραξαν. Καθήσαμε στο τραπέζι, σι-
ωπηλοί. Μάζ σεβρίσαμε δ παληός γνά-
ριμός μας ύπηρετης, δ Γκιανάντο, έ-
νας κνεζός που έμενε δεκατέντε χρόνια κοντά στο Μείζ—περισσότερο
παράξενος κι' αληγματοικός από κάθε άλλη φορά...

Μετά τδ φαγητό, περάσαμε στο σαλονάκι, όπου δ Γκιανάντο μάζ
σεβρίσαμε τόν καφέ. Καί άτ' εκείνη τή στιγμή μονάχα, από τή στιγμή
που άδειάσαμε τά φλυτζάνια μας, δ Μείζ άρχισε να γίνεται δηλητη-
ρός. Συγχρόνως όμως τδ πρόσωπό του πήρε μιά άγρια έκφραση, που
παρωμόρφωσε τά χαρακτηριστικά του.

—Και τ δ ο α, μάζ ελτε με δραχνή φωνή, μπορώ να σάς τδ πδ
δλα. Θα μάθετε τι άπέγινε ή Φιλίντα, ή άγαπημένη μου ή γυναίκα
και γιατί σάς κάλεσα άπόψε εδώ. "Ε, λοιπόν! μάθετε ότι ή Φιλίντα
πέθανε τδ 1917 στο Παρίσι, πεταγμένη στους δρόμους σάν σκυλί...
Και δ αίτιος του τραγικού θανάτου της εινε ένας από σάς!

Κυταχτήκαμε δλοι με τρώμο. "Ο Μείζ μιλούσε σοβαρά ή άστε-
ειώτανε;...

—Θά θυμιάσατε, βέβαια, συνέχισε δ Μείζ χωρίς να δώση προ-
σοχη στην κατάληξη μας, ότι την παραμονή της άναχωρήσέως μας
γιά τδ μέτωπο σάς κάλεσα δλους εδώ γιά ένα άποχαιρετιστήριο δεί-
πνο... "Υστερ' από ένα μήνα, ένα θροσάμιον στη Φλάνδρα, δ πι-
στός μου Γκιανάντο μου έστειλε ένα γράμμα στο άποιο με πληροφο-
ρούσε ότι την τελευταία θραδιά που θερήκαμε δλοι μαζί, εδθε δ υ δ
χ έ ρ ι α να προδάλουν πίσω από ένα παραβάν και ν' άγκαλιάζουν
τή γυναίκα μου! Τή στιγμή όμως εκείνη τόν φωνάξαν και δέν μπό-

ρούσε να ξεχωρίσω ποιάς από σάς ήταν εκείνος που είχε άγκαλιάσει
τή γυναίκα μου... Τδ γράμμα αυτό μ' έφοριξε σ' άτελεισία! "Ελανα-
στατούσα δλόκληρος με τή σκέψη ότι ένας από σάς, τούς καλύτερους
φίλους μου, είχε τδ κομμάτιο να μου κάνη αυτό τδ κακό. Και ή ά-
τελεισία μου έγινε μεγαλειότερη, όταν ύστερ' από μερικους μήνες πη-
ρα κι' ένα γράμμα από τή Φιλίντα που διολογούσε τις σχέσεις της
μ' ένα από σάς—χωρίς να μου πη τ' όνομά του.— Συγχρόνως, ή
Φιλίντα μου έγραφε ότι, μετανοημένη γιά τδ διαγωγή της, άποφά-
σασε να εγκαταλείψη τδ σπίτι μου, που τδ είχε άτιμάσει, και να φύγη
γιά τδ Παρίσι... Κόντευα να τρελλαθώ από την άτελεισία μου...
Θά ήθελα να τρέξω κοντά της, να της πω ότι τήν συχωρώ... μιά δέν
μπορούσα να φύγω από τδ μέτωπο... Τι μέρες άγονιάς πέρασα μέσα
στα χαρακώματα, χωρίς να ξέρω τί γίνεται ή γυναίκα μου... Τέλος,
δ Γκιανάντο με πληροφορούσε πώς έμαθε ότι ή γυναίκα μου πέθανε στο
Παρίσι σ' έσχάτη ένδεια... "Ορκίστηκα να έδωκίηθω τόν καταστο-
φέα της. Αύτή ήταν ή μοναδική μου σκέψη όταν ξαναγύρισα εδώ,
με τήν ύπογραφή της άνακοήχης... "Ο Γκιανάντο ανέλαβε να με βοη-
θήση στην έκδική μου... Μου ελτε οι άνθρωποι της φυλής του
έχουν καταληκτική μνήμη των χειρών. "Αν ξαναβλέπε λοιπόν τά χέ-
ρια που είχαν άγκαλιάσει τή γυναίκα μου στο Μπέλτοπ, τήν τελευ-
ταία φορά που θερήκαμε δλοι μαζί, πριν από τόν πόλεμο, θά τ'
άναγνώριζε άμέσως...

"Ο Γκιανάντο μάζ σεβρίσαμε τόν καφέ...

"Η κατάληξη μας ήταν τόσο μεγά-
λη, ώστε δέν μπορούσαμε ν' άρθώσου-
με λέξι. Τέλος, δ Στόνταρντ ελτε λι-
γάκι θυμωμένος :

—"Όστε κατηγορείς ένα από μάζ,
Μείζ; Ελσαι τρελλός! Δέν ξέρεις τι
λές! Ποιάς από μάζ θά έκανε τδ έγ-
κλημα να σου κλέψη τή γυναίκα σου;

—Ξέρω πολύ καλά τι λέω! Ελτα ότι
δ άνθρωπος που κατέστρεψε την ευτυ-
χία ώλης μου τής ζωής, δ άνθρωπος
που παρελάνησε τή Φιλίντα και τήν
έκανε ύστερα να πεθάνη σάν ζητιάνα
σέ μιά τρώγλη του Παρισίου, βρισκε-
ται τώρα μεταξύ μας... "Εχω άπόλυ-
τη έμπιστοσύνη στα λόγια του Γκι-
ανάντο...

—"Αφού εινε έτσι — τραύλεια —
δέν έχεις παρή να μάζ πής ποιάς εινε!

—Δέν τόν ξέρω... Πριν έφθετε δω,
συμφώνησα με τόν Γκιανάντο ότι, άν
θ' άνεγνώριζε τά χέρια εκείνα, θά μου
έκανε νόημα... Τδ νόημα αυτό μου τδ
έκανε... Δέν ξέρω, έπαναλαμβάνω, σέ
ποιόν άνήκουν τά υορπία αυτά χέρια...
Δέν θ' άργήσουμε όμως να τδ μάθου-
με δλοι... Συμφώνησαμε με τδ Γκιανάν-
το να σεβρίση τόν καφέ στον καθένα
σας χωριστά. Και τδ φλυτζάνι που θά
έδινε στον άνθρωπο με τά χέρια θά
είχε δηλητήριο...

—Δηλητήριο! φωνάξαμε δλοι μαζί.

—Ναι, δηλητήριο. "Ενα δηλητήριο
της "Ανατολής που φέρει τ' άποτελέ-
σματά του μέσα σέ μιά ώρα, όπως μού
ελτε δ Γκιανάντο. Τδ δηλητήριο αυτό
τδ χρησιμοποιούν πολύ στην Κίνα...

"Ο Μείζ έβγαλε με άπότομο κίημα
τδ ρολόδι από τήν τσέπη του και εινε με

βαρεία κι' επίσημη φωνή :

—"Ο καφές, κύριοι, σεβριόστηκε πριν από πενήντα τρία λεπτά
της ώρας. "Υστερ' από επτά λεπτά της ώρας, θά ξέρω ποιάς από
σάς έκανε τήν άτιμία να μου κλέψη τή γυναίκα μου.

Και δ Μείζ κάθισε, άταδής και άτάραχος, σέ μιά πολυθρόνα,
σταμώνοντας τά χέρια του στο στήθος του.

***

Κυταχτήκαμε δλοι με τρώμο και κατάληξη. "Αρχισα ήδη να νοι-
ώθω ένα ένοχητικό πόνο στο στομάχι. "Ο Γουβιν ήταν κάτωχος.
Τδ κόκκινο πρόσωπο του Ρέμινγκτων είχε γίνει βυσσινί. "Ο Στόνταρντ
έστρεψε νευρικά τδ μoustάκι του... Δέν μπορούσαμε να παραδεχτού-
με ότι δ Μείζ μάζ είχε πει τήν άλήθεια και ότι τόν οργανισμό ενός
από μάζ τόν κατέστρεψε κίλας τδ δηλητήριο. Καί άν δέν ήταν και-
νεύς από μάζ δ ένοχος; "Αν δ Γκιανάντο είχε κάνει λάθος; Καί άν
δ Μείζ είχε τρελλαθεί ξαφνικά και μάζ υπέβαλε χωρίς λόγο σ' αυτό
τδ μαρτύριο; "Ανύποφρη άγανάτη έσκιγγε έβλαω μας τις καρδιές...

Γύρισα και κύτταξα τόν Μπίρρο Κλέλανδ, δ όποιος καθόταν από
πίσω μου, σέ μιά σκοτεινή γωνία. Καί άνατριχίασα από φόβο. Ποτέ
στη ζωή μου—ούτε και στις τρωμερότερες ώρες, στις όποιες έλαβα
μέρος—δέν ελθα πρόσωπο άλλαξιμένο τόσο πολύ από τόν τρώμο, τήν
ταραχή, τήν αλλοφροσύνη. Διυατοί σπασμοί κλόνηζαν τδ σώμα μου,
που είχε κωποιοιόσει ξαφνικά. Τά μάτια του πετούσαν άγριες λάμ-

φεις. Τά χείλη του ψιθύριζαν λόγια ακατάληπτα. Και διαρκώς έφερον τό χέρι του στό λαιμό του, σάν νά τόν έπνιγε κάτι.

Τά βλέμματα όλων μας ήσαν παρφομένα στόν Κλέλανδ. Λησμονήσαμε τόν τρόμο μας και παρακολουθούσαμε τή δική του άγωνία. Μιά ύποψια άρχισε νά σχηματίζεται σιγά-σιγά στό μυαλό μας. Καί, ξαφνικά, είδαμε τόν Κλέλανδ νά σηκώνεται, νά κίνη μερικά βήματα μέσ στό δωμάτιο και νά πέσει καταγής, σάν βαρύν όγκος... Σφαδαζε δολόληρος σάν ψάρι στην άμμουδιά.

‘Ο Μείζ έσπινε τότε από πάνω του και τού ελε με βραχνή φωνή: — ‘Εσύ λοιπόν ήσουν, Κλέλανδ;... ‘Επρεπε νά τό καταλάβω, ότι έσύ μονάχα, ό ‘Αδωνις, ό δόν Ζουάν τής παρέας μας, θά μπορούσες νά τό κάνης αυτό!... ‘Εξ αίτίας σου, λοιπόν, κατεστράφη ή ζωή τής Φιλίντας και ή δική μου;...

‘Ο Μλήρου Κλέλανδ κάτι πήγε νά πη, μά δέν πρόφτασε. Τό σώμα του, ύστερ’ από ένα τελευταίο σπασμό, έμεινε άκίνητο. Τά μάτια του, μάτια γυαλένια και όρθάνοιχτα, φανόντουσαν σάν ν’ αντίκρύζουν ένα τρομαχτικό όραμα. ***

Μόλις συνήλαθε από τόν τρόμο μας, τρέξαμε όλιο κοντά του. Γονάτια δίπλα στόν Κλέλανδ και άκούηματα τό αύτι μου στην καρδιά του. Δέν χιπούσαμε πειά. ‘Όταν σηκώθηκα, οι άλλοι κατάλαβαν από τό ύφος μου πώς έλα είχαν τελειώσει... Κυτάξαμε τό Μείζ. Τό πρόσωπό του δέν έδειχνε τήν παραμικρή συγκίνηση.

— Τί έκανες, δυστυχισμένε; τόν ρώτησα. — Δέν έκανα άπολύτως τίποτα! μου άποκρίθηκε, παραξενεμένος για τήν ερώτησή μου. — Μά δέν καταλαβαίνεις τί συνέπειες θά έχη αύτή ή πράξι σου; ‘Εδώ μέσα έγινε ένα έγκλημα... ‘Η άστυνομία δέν θ’ άργήσει νά τό μάθη... Καί τότε, τί θά γίνει; — Ποιός σου ελετε ότι έγινε έγκλημα;

— ‘Ο Κλέλανδ πέθανε δηλητηριασμένος. — ‘Οχι δά! Τόν σκότωσαν ή τούφεις τής συνειδήσεώς του. ‘Ελαθε συγκαπη καρδιάς... — Μά... τί μάς έλεγες πριν από λίγο για τό δηλητήριο που έφουζε ό Ρισάντο στόν καφέ; — ‘Ο Μείζ κούνησε τό κεφάλι του.

— ‘Ανοησίες! ψιθύρισε. Κατέφυγα σ’ αύτό τό τέχνασμα για νά μαγεύσω από τήν έκφραση τού προσώπου σας, ποιός ήταν ό ένοχος, ποιός μου έκλεψε τή Φιλίντα... ‘Ο καφές που σάς σεβήρισα δέν ήταν δηλητηριασμένος. ‘Εξ άλλου, έμεινε άκόμα λίγος καφές στό φλυτζάνι τού Κλέλανδ. Μπορείτε νά τόν πάρετε και νά τόν αναλύσετε... Δέν θά βρήτε μέσα τό παραμικρό ίχνος δηλητηρίου... Τόν Κλέλανδ τόν σκότωσε ό φόβος για τήν τιμωρία που ... δέν τόν περίμενε... ‘Εννοαθε τό δηλητήριο νά έπενεργή στόν οργανισμό του, χωρίς νά έχη πει δηλητήριο... Είμαι τώρα εύχαρηστημένος από τόν θάνατό μου... Πήρα επί τέλους τήν έκδίκησή μου διψούσε τόσα χρόνια ή ψυχή μου...

...Θά σάς φωνή παράξενο αύτό που θά σάς πώ. ‘Η άλήθεια όμως εινε ότι αναπνεύσαμε όλιο με ανακούφιση, με χαρά σχεδόν, όταν βεβαιωθήκαμε ότι δέν έγινε ένα έγκλημα μέσα σέ κείνο τό δωμάτιο —άδιόφορο άν βλέπαμε ξαπλωμένο στό πάτωμα τό πτώμα ενός φίλου μας!... ΓΚΛΑΝΤΥΣ ΤΖΩΝ—ΛΟΕ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

‘Ενας τσοπάνης κάποτε κατάγγειλε ένα γεωργό. Τήν ήμέρα λοιπόν που θά γινόταν ή δίκη, πήγε στόν εισαγγελέα μία καρδάρια γάλα ός δώρο, αλλά κι’ ό άντιδικός του ό γεωργός, κούβάλησε στό σπίτι του εισαγγελέως ένα γουρουνόπουλο. ‘Όταν μετά τή διαδικασία ό γεωργός άδωώθηκε, ό τσοπάνης, θγαίνοντας στό διάδρομο, ελεε δυνατά ώστε νά τόν άκούσουν: — Κρίμα στό γάλα μου!... Πάει χαμένο τό γάλα μου!... ‘Ο γραμματεΰς του εισαγγελέως τότε, πρην τόν άκουσε, τόν πλησίασε και τού ελετε, χαμογελώντας ειρωνικά: — Δέν πήγε χαμένο τό γάλα σου. Τό έπαι τό... γουρουνόπουλο τού άντιπάλου σου. — Μου φαίνεται πώς κάποιο μεγαλύτερο γουρούνι χόρτασε με τό γάλα μου, απάντησε ό έξιπικος τσοπάνης. ***

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στή Βουλή: — Πώς σου φάνηκε ό λόγος τού βουλευτού μας; Δέν ήταν με πολλήν κρίση και πολύ βάθος; — Ναι. Με τόσο βάθος, ώστε δέν εύρισκας...τόν πάτο!

Στή Βουλή: — Πώς σου φάνηκε ό λόγος τού βουλευτού μας; Δέν ήταν με πολλήν κρίση και πολύ βάθος; — Ναι. Με τόσο βάθος, ώστε δέν εύρισκας...τόν πάτο!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Στόν ‘Αγιο Φραγκίσκο τής ‘Αμερικής συμπληρώνονται προσεχώς ή εργασίες τής κατασκευής μιας τεραστίης κρεμαστής γεφυρας, ή οποία θά έγώνη τήν μεγαλυπολι με τήν λεγομένη Χρυσή Πύλη.

— ‘Η γεφυρα αύτή έχει μήκος 1280 μέτρων και εινε ή μεγαλύτερη κρεμαστή γεφυρα όλου τού κόσμου.

— Τό πλάτος της εινε 28 μέτρα και ύπάρχουν επάνω σ’ αύτή δύο πεζοδρόμια και πέντε δρόμοι γι’ αυτοκίνητα. Για τήν κατασκευή της, τέλος, ξοδεύτηκαν 35.000.000 δολάρια.

— ‘Υστερ’ από τις καλλιτέχνιδες τού Χόλλυγουντ, άρχισαν τελευταία κι’ ή ‘Αμερικανίδες άριστοκράτιδες νά κυκλοφορούν... ζωγραφισμένες!

— Ζωγραφίζουν δηλαδή στόυς ώμους των πεταλούδες ή διάφορα πουλιά, στό μάγουλά τους ποικίλόχρωμα άνθη και στό λαιμό τους άντι περιεραίου, φείδια!

— Σύμφωνα με τά πειράματα που έκανε ένας Γερμανός βιολόγος, οι άνθρωποι που τρέφονται αποκλειστικά με δωδινό κρέας, γίνονται ένεργητικοί, θαρραλέοι και τοιμηροί.

— ‘Όσοι πάλι τρώνε συχνά πρόβειο κρέας, γίνονται μελαγχολικοί κι’ άπαισίοδοξοι.

— Τό χοιρινό κρέας προδιαθέτει τόν άνθρωπο οργανισμό σέ νευρασθένεια και τό κρέας τού μοσχαριού κάνει τόν άνθρωπο νά χάνη κάθε πρωτοβουλία ένεργειας και κάθε θέληση.

— Τό γάλα και τά αυγά καθιστούν τόν άνθρωπο φιλήδονο, μαλθακό και δευλό στόυς κινδύνους.

— Στό Ζωολογικό Κήπο τού Ρίο ‘Ιανέιρο θρίσκειται μία θύλασσία σαύρα, σπυλωφθείσα σ’ ένα από τά νησιά τού Γκαλαπάγος, ή οποία θεωρείται ως τό πιο δυνατό ζωο τού κόσμου.

— ‘Η σαύρα αύτή μπορεί νά τραβήξει με τήν ούρά της βάρος 3.000 κιλών, μέχρις άποστάσεως πέντε χιλιομέτρων.

— Στάς νήσους Φίτζι, ή νύφη προ τής τελετής τού γάμου άποπροεούται νά βάγη τό πρόσωπό της άποροδόνινο, τά δέ χέρια της και τά πόδια της κίτρινα!

— Στή φυλή Ματαβελέ τής ‘Αφρικής, οι γονείς άρίνουν τά παιδιά τους ξεπότηλα ως δτου νά κλεισουν τό δωδέκατο έτος τής ηλικίας τους.

— ‘Ο διάσημος Γερμανός μηχανικός δόκτωρ Ούγκκενερ έφευρε τελευταία ένα φωτογραφικό μηχάνημα, που μπορεί νά παίρνη 12.000 φωτογραφίες τό δευτερόλεπτο.

— ‘Από διάφορες φωτογραφίες που πήρε με τό μηχάνημα αύτό ό δόκτωρ Ούγκκενερ πουλιών και έντόμων εύρισκόμενων έν πτήσει, έξαρτίβωσε ότι τά φτερά των έντόμων κάνουν 160 κινήσεις στό δευτερόλεπτο, των δέ πουλιών 90.

— Σε πολλές άμερικανικές και άγγλικές έκκλησεις, τόν χορό των ψαλιτών νάν αντικατέστησαν τελευταία με φωνογράφους, οι οποίοι παίξουν θρησκευτικά μουσικά κομμάτια διασώνων μουσουργών.

— Στό Δημαρχείο τού Μοντρεάλ τοποθετήθηκε τόν περασμένο μήνα ένα τεράστιο ρολόι, τό οποίο θεωρείται ως τό μεγαλύτερο τού κόσμου.

— ‘Η πλάκα τού ρολογιού αύτό έχει διάμετρο 10 μέτρων, τή δέ νύχτα ήλεκτροφωτίζεται.

— ‘Ο λεπτοδείκτης του έχει μήκος 4 μέτρων κι’ ό ώροδείκτης του δυόμισυ μέτρων. ‘Ο κώδων του, τέλος, που σημαίνει τις ώρες του, ζυγίζει 25.000 καλά.

— ‘Από τά χρυσουρχειά της Νέας Ζηλανδίας, έξάγεται κάθε χρόνο χρυσός αξίας 50.000 λιρών.

— Σύμφωνα με μία τελευταία στατιστική, τά αεροπλάνα που εκτελούν τις έναέρειες ταχυδρομικές συγκοινωνίες τής Ευρώπης, άνέρχονται σε 3.825.

— Τό νερό τής Νεκράς Θαλάσσης σέ βάθος 25 μέτρων, εινε δέκα φορές πιο άλμυρό άν’ ό,τι εινε στην επιφάνεια.

— ‘Από τή διώρυγα τού Παναμά ή διάβασος ενός πλοίου, που τρέχει με ταχύτητα 20 μιλίων τήν ώρα, διαρρέει πέντε ώρες.

— ‘Η ‘Ιαπωνία έξάγει κάθε χρόνο στην Ευρώπη 3.000.000 καλά καμφοράς.

— ‘Η ‘Ιαπωνία έξάγει κάθε χρόνο στην Ευρώπη 3.000.000 καλά καμφοράς.

— ‘Η ‘Ιαπωνία έξάγει κάθε χρόνο στην Ευρώπη 3.000.000 καλά καμφοράς.

— ‘Η ‘Ιαπωνία έξάγει κάθε χρόνο στην Ευρώπη 3.000.000 καλά καμφοράς.

— ‘Η ‘Ιαπωνία έξάγει κάθε χρόνο στην Ευρώπη 3.000.000 καλά καμφοράς.

— ‘Η ‘Ιαπωνία έξάγει κάθε χρόνο στην Ευρώπη 3.000.000 καλά καμφοράς.

